

Născut pe 10 august 1980, la Braşov, Bogdan Socol a absolvit cursurile Scolii Superioare de Jurnalistică din Bucureşti, în 2003. În perioada studenţiei, şi-a început şi activitatea de jurnalist, odată cu primii paşi făcuţi în redacţia sport a Televiziunii Române. Din 2000 până în prezent, a fost reporter, editor, producător, realizator şi comentator sportiv la Realitatea TV, TV Sport, National TV, Telesport, BOOM Sport, GSP TV, iar din 2009, activează la Digi Sport, unde s-a consacrat drept unul dintre cei mai vulcanici şi mai pasionali crainici de fotbal. Bogdan s-a distins de-a lungul celor 15 ani de activitate, în care a comentat peste 2200 de meciuri de fotbal şi rugby, prin stilul latino-american, felul în care trăieşte fiecare joc şi vocea specială, calităţi apreciate de mii şi mii de iubitori ai sportului-rege şi care i-au adus două trofee pentru cel mai bun comentator sportiv. Pasiunea pentru sport s-a materializat şi în scris, prin blogul personal, BogdanSocol.ro, care promovează adevăratele valori şi oferă jurnalism sportiv de calitate, dar şi prin publicarea a două cărţi, „Jurnalul unui iubitor de fotbal” şi „100 de fotbalişti legendari”. Iar în acest moment, un nou volum, „100 de sportivi legendari”, este în lucru.

Ilustraţie copertă: *Roman Cenuşă*

Tehnoredactare: *Jimmy Ionescu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SOCOL, BOGDAN

Jurnalul Cupei Mondiale 2018 / Bogdan Socol. - Dranic:
Sport-Turism, 2018
ISBN 978-606-94150-2-3

796

Librarie.net

Distribuţie exclusivă

www.LIBRARIE.net

e-mail: info@librarie.net

Telefon: 0351/139.915

Toate drepturile asupra acestei ediţii aparţin Editurii Sport-Turism.

BOGDAN SOCOL

JURNALUL CUPEI MONDIALE 2018

EDITURA SPORT-TURISM
CRAIOVA, 2018

Poeții fotbalului francez au inventat „generația zen” în primăvara lui 2016, impresionați de ascensiunea feroce a atacantului Ousmane Dembele: format în academia lui Rennes, însă blocat pe banca de rezerve de antrenorul Phillippe Montanier, Dembele a debutat furios în prima echipă, cu gol la prima titularizare, apoi o triplă împotriva lui Nantes, performanțe care l-au transferat la Dortmund, iar ulterior l-au recomandat pentru colecția de staruri de la Barcelona.

Totuși, termenul „generația zen” nu îi era destinat lui Ousmane Dembele, cu toate raidurile lui fotbalistice și scandalurile atrase de transferul la BvB: în aceeași perioadă, Franța asista la ascensiunea silențioasă a atacantului perfect – Kylian Mbappe (premiant al unei clase de formare la Clairefontaine) debuta la Monaco la 16 ani și un pic, marca și el un hat-trick cam în aceeași perioadă cu Ousmane, devenea titular în formidabila armada a lui Jardim, cucerea titlul în fața căpcăunului PSG și disputa o semifinală în Champions, după ce îl lăsase cu gura căscată pe Guardiola. Și nu împlinise 18 ani, când le-a realizat pe toate.

Mbappe a condus această „generație zen”, care definește maturitatea inexplicabilă a adolescenței în fotbal, spre titlul mondial din Rusia. La un turneu final în care toți ochii se împărteau între Messi și Cristiano, prospețimea fotbalului francez avea să se impună – există încă un recul instinctual în a accepta noua realitate fotbalistică, dar este timp pentru a ne acomoda cu Mbappe, Dembele, Pavard, Lemar și lista poate continua.

Franța a traversat un întreg deșert pentru a cuceri Mondialul, la 20 de ani după isprava generației Zidane: în 2010, „Les Bleus” se pulverizaseră în scandalul cu greva din cantonamentul sud-african,

context în care EURO 2012 a fost mai degrabă sacrificat, pentru a-și regăsi legătura cu suporterii. Deși părea o misiune cu succes improbabil, antrenorul Didier Deschamps a pansat rănilor echipei naționale – un sfert de finală în Brazilia 2014, o finală la Europeanul din 2016 și marele succes din Rusia 2018. Cercul a fost închis.

De ce Franța? Pentru că organizarea echipei naționale a fost perfectă. Și în teren, unde perechea Ngolo Kante – Paul Pogba a rulat la superlativ, dar mai ales în viața „civilă”: niciun scandal nu a perturbat cantonamentul de 55 de zile, încheiat cu victoria finală în fața Croației. Și nu este deloc simplu să stăpânești un vestiar în care liderii lui Lyon (Nabil Fekir) și Marseille (Florian Thauvin) abia au prins minute sau măcar câteva cadre ale transmisiilor televizate.

Drumul „Les Bleus” către trofeu este urmărit cu fidelitate de acest jurnal autentic al emoțiilor mondiale. Autorul are avantajul de a cunoaște ungherele cele mai intime ale fotbalului francez, dar dincolo de bucuria de a-și fi văzut favoriții triumfând, fiecare pagină o să vă amintească entuziasmul acelor ani în care, chiar și de la mare depărtare, fiecare din noi umplea caiete de matematică cu propriile jurnale ale giganticelor evenimente sportive. Un fel de a spune „și eu am fost acolo” sau, dacă preferați, un fel de a păstra, între două co-perți, un infinit de trăiri. *Allez Les Bleus!*

Adrian Soare

INTRODUCERE

Cupa Mondială. Visul oricărui fotbalist, întâi să ajungă să joace în arenele Mondialului și apoi să câștige cel mai prețios trofeu și să intre în eternitate, pe lista nemuritorilor fotbalului. Cupa Mondială. Momentul așteptat cu nerăbdare timp de patru ani de fiecare om care iubește fotbalul pentru ca, apoi, timp de o lună să își programeze viața și să facă totul în funcție de meciurile turneului final: să trăiască, să respire, să mănânce, să doarmă, să bea, să viseze, să iubească, să vibreze, să plângă și să râdă. Este acea lună care vine o dată la patru ani și în care ne teleportăm în fervoarea arenelor colorate, unde se înfruntă cei mai mari jucători ai Planetei Fotbal.

Asta pentru că dincolo de felul în care a fost desemnată gazda acestei ediții și a celei din 2022, Qatar, în urma unui scandal uriaș de corupție la cel mai înalt nivel, care a dus și la schimbarea președintelui FIFA, Gianni Infantino luându-i locul lui Sepp Blatter, precum și de ceea ce înseamnă Rusia în contextul politic, Cupa Mondială rămâne o bucurie și sărbătoarea oricărui microbist, chiar dacă are sau nu o echipă implicată în mod direct la turneul final. Astfel, în vara lui 2018, am avut parte de cea mai scumpă ediție din istorie a Cupei Mondiale, care a costat peste 14,2 miliarde de dolari, dar și de primul turneu final în care s-a folosit sistemul de asistență video în arbitraj, VAR.

Sunt 20 de ani de când nu am mai participat la un Mondial și, de atunci, noi, românii, trăim fiecare turneu final agățându-ne visele de orice alte naționale de pe toate meridianele globului.

Pentru că fotbalul și, mai ales, Cupa Mondială ne face să visăm și să ne bucurăm de victorii ca și cum ar fi ale noastre, ca și cum noi am fi eroii din iarbă. Ideea

acestui Jurnal al Cupei Mondiale 2018 s-a născut cu puțin înaintea turneului final din Rusia, când am decis să îmi scriu zilnic gândurile, emoțiile, trăirile și opiniile pe blogul meu personal, BogdanSocol.ro. Apoi, văzând impactul avut de fiecare text în parte, m-am gândit să cuprind toate articolele într-o carte, care să redea cât mai fidel posibil felul în care s-a văzut acest Mondial de acasă, așa cum o tot facem de două decenii. Astfel, am încercat să adun și cele mai interesante și mai spumoase declarații ale jucătorilor, antrenorilor, arbitrilor și specialiștilor din timpul turneului final, alături de poveștile speciale, care se nasc la fiecare ediție a Mondialelor.

13 Iunie - Ziua 0, Ziua Mai Fierbinte Chiar Decât Vara și Turneul Final

Toată lumea se aștepta ca pregătirile dinaintea Cupei Mondiale să facă o victimă de calibru în rândul jucătorilor de top, având experiența ultimelor turnee finale, când mai mereu cel puțin o mare vedetă se accidenta, de multe ori stupid, așa cum a fost cazul portarului spaniol Santiago Canizares, care și-a sectionat un tendon de la picior, după ce s-a tăiat în cioburile unei sticle de parfum scăpate în baie în cantonamentul dinaintea Mondialului din 2002. Numai că bomba a explodat chiar cu o zi înaintea deschiderii Cupei Mondiale din Rusia, când selecționerul Spaniei, Julen Lopetegui, a fost demis. Decizia Federației Spaniole a venit ca urmare a anunțului făcut cu o zi înainte de Real Madrid prin care Lopetegui urma să devină noul antrenor al „albilor” după turneul final. Șocul cel mai mare este că *Furia Roja* urmează să debuteze la Cupa Mondială peste numai două zile, în cel mai greu meci din faza grupelor, împotriva Portugaliei lui Cristiano Ronaldo, campioana Europei en-titre.

Când am citit în newsletter-ul pe care îl primesc zilnic de la The Guardian că Lopetegui a fost demis, am crezut că este o glumă specifică umorului englezesc. Dar verificând informațiile, am realizat că, de fapt, aceasta este cea mai tare bombă posibilă înaintea unui Mondial. Anunțul neașteptat al lui Zinedine Zidane că va pleca de la Real, la câteva zile după câștigarea celui de-al treilea trofeu Champions League consecutiv, pare acum un simplu fâs în comparație cu această explozie nucleară în toată regula.

A fost o reacție de orgoliu din partea președintelui Federației Spaniole, Luis Rubiales, după cum el însuși a dat de înțeles: „Trebuia să reacționăm. Știu că orice aș face, voi fi criticat. Accept asta. Negocierile au avut loc fără știrea federației și am fost informați cu doar cinci minute înainte ca anunțul să fie făcut

public.” Cel mai probabil, Rubiales s-a simțit trădat de selecționerul căruia tocmai îi prelungise contractul până în 2020, după ce nu a pierdut niciun meci de când l-a înlocuit pe Vicente del Bosque, în vara lui 2016. Deși liderii echipei naționale, Sergio Ramos, Andres Iniesta, David Silva, Gerard Pique, Sergio Busquets și Pepe Reina, i-au transmis președintelui că nu este momentul pentru o asemenea lovitură de stat, acesta l-a demis pe Lopetegui fără să stea prea mult pe gânduri.

La fel de repede a venit și numele înlocuitorului lui Julen Lopetegui, nimeni altul decât Fernando Hierro, fosta legendă a Madridului și directorul sportiv al naționalei Spaniei. Singura sa experiență ca antrenor a fost în sezonul 2016-2017, când a obținut o clasare pe locul opt în Segunda Division cu Oviedo, astfel că măsura luată de forul iberic a fost luată în pripă și a fost extrem de riscantă, cu efect prelungit pe toată durata Mondialului. Lopetegui a părăsit în lacrimi cantonamentul reprezentativei iberice, declarând: „aceea a fost cea mai tristă zi din viața mea”. Dar tristețea lui avea să țină numai o zi, până când s-a întors la Madrid și a fost prezentat oficial drept noul antrenor al Realului, spunând că „aceasta este cea mai fericită zi din viața mea”. Semn că granița dintre dramă și fericire este infimă și poate fi calculată, în cazul lui Julen Lopetegui, în decurs de o zi sau în distanța dintre Rusia și Spania.

Cu tot acest cutremur, șansele Spaniei la câștigarea titlului mondial nu au fost afectate, cel puțin în privința caselor de pariuri, care au păstrat cota de 7 pentru un triumf al *Furiei Roja* în Rusia. Practic, doar Brazilia, cu o cotă de 5, și Germania, cu 5.10, aveau o cotă mai mică pentru câștigarea Cupei Mondiale decât Spania și Franța.

Astfel, aproape că a trecut neobservată știrea că Mondialul din 2026 va fi organizat, în premieră, de trei țări: Statele Unite ale Americii, Mexic și Canada, iar acel turneu final ar putea fi primul cu 48 de echipe, dacă nu se trece la această formulă încă din 2022, la ediția din Qatar, care va fi prima desfășurată în timpul iernii.

14 IUNIE - PROPAGANDA A TRECUT, ACUM SĂ VINĂ FOTBALUL!

E o zi care a început foarte devreme, nu știu dacă din cauza căldurii insuportabile, care nu te mai lasă să te odihnești așa cum trebuie, sau datorită nerăbdării din jurul startului Mondialului. Meciul de debut, Rusia – Arabia Saudită, nu atrage deloc, și pare genul de partidă despre care putem spune, parafrazându-l pe legendarul manager al lui Liverpool, Bill Shankly, că și dacă s-ar fi jucat în fundul grădinii, am trage draperiile!

Astfel, Rusia și-a atins scopul: a mărșăluit precum tancurile sovietice la o paradă și a trecut cu șenilele peste cămilele saudite în meciul cu cele mai scumpe bilete de la Mondial, după finală, spre deliciul conducătorului suprem, căruia televiziunea îi sorbea fiecare reacție după câte un gol, la fel cum se întâmpla la manifestațiile comuniste. Cred că atunci când au cumpărat dreptul de a organiza această Cupă Mondială, rușii s-au asigurat și că vor înfrunta în meciul de deschidere cel mai slab adversar posibil pentru a-și umfla mușchii și a arăta lumii că sunt o forță și în fotbal.

În condițiile în care în manualul de producție al meciurilor din UEFA Champions League, se specifică clar faptul că trebuie evitate imaginile care implică politicul, aici au abundat cadrele cu Vladimir Putin, aflat lângă președintele FIFA, Gianni Infantino. A fost încă un semn că, indiferent de cine conduce forul mondial, nimic nu se schimbă cât timp acesta se bate pe burtă cu cei mai controversați lideri politici ai planetei în vâzul întregii lumi.

Dezgustul provocat de această propagandă sovietică a fost atenuat puțin de execuțiile geniale ale lui Denis Cheryshev, care au luminat seara moscovi-tă. Jucătorul de 27 de ani, care în urmă cu câțiva ani

era motivul eliminării la masa verde a celor de la Real Madrid din Cupa Spaniei, s-a distins de restul echipei sale precum se diferențiază uleiul de apă prin rafinamentul său tehnic și finețea în joc. Este evident că el vine dintr-o altă lume, în condițiile în care a fost crescut în cultura fotbalului spaniol, unde și tatăl său a avut o carieră de jucător și, ulterior, de antrenor. De aceea, Cheryshev a fost, ieri, precum *An englishman in New York*. Un străin în țara unde s-a născut, dar cu care a cam pierdut legătura. Un occidental rasat în ne-civilizația răsăriteană. O insuliță de estetic într-un ocean de rudimentar. Nu este de mirare că Denis este singurul jucător de câmp din lotul *Sbornaia* care nu provine din campionatul intern.

Trecând peste aceste aspecte, Rusia a realizat cel mai concludent succes din istoria jocurilor de deschidere de la Cupa Mondială, 5-0. Însă, greul pentru naționala lui Stanislav Cerceșov abia acum începe și cred că, dacă nu vor fi greșeli de arbitraj majore, forțate cumva de ospitalitatea gazdelor precum la acel ofsaid de doi metri nesemnălit în meciul cu saudiții, rușilor nu le va fi la fel de ușor în duelurile cu Egipt și Uruguay.

Acum că am scăpat de propaganda comunistă, putem să ne bucurăm cu adevărat de fotbalul Cupei Mondiale.

15 IUNIE - PORTUGALIA - SPANIA, FARMECUL MONDIALULUI

Ziua a doua a Mondialului din Rusia a contrazis legea lui Murphy potrivit căreia „ce începe rău se termină și mai rău”. După un meci Egipt – Uruguay 0-1, anost și sec precum deșertul Sahara, au urmat două partide care ne-au ținut cu sufletul la gură până în ultima clipă și în care am redescoperit bucuria, uitată uneori, a fotbalului.

În absența sclipirilor lui Mohamed Salah, lăsat pe banca de Hector Cuper, jocul de la Ekaterinburg a fost o încheștare scrâșnită și cam insipidă, inodoră și incoloră. Văzând partida dintre africani și celești, am înțeles și de ce Diego Simeone insistă atât de mult să tot aducă uruguayeni la Atletico: pentru spiritul *garra charrua* al acestora, pentru felul în care se luptă pe teren, precum niște pirați cu cuțitul între dinți. Cel mai bine și-a descris conaționalii celebrul scriitor uruguayean Eduardo Galeano: „Lupta poporului din Uruguay se vede pretutindeni. Este culminarea unei inferiorități de demult, a unei istorii bogate și a unei dorințe culturale de a fi o poveste de succes. Iar asta se vede la echipa națională la aproape orice turneu final, mai ales în momentele efemere.” Uruguayenii fac referire la *charrua* în contextul unei competiții sau al unei bătălii împotriva unui contingent străin. Ca un David victorios în fața uriașului Goliat, „celeștii” au știut de atâtea ori să întoarcă o înfrângere sigură într-un succes răsunător. Și asta datorită felului în care trăiesc fotbalul și îl joacă încă din copilărie pe străzi. Practic, *garra charrua* înseamnă să dai tot ce ai în tine și face parte din fiecare uruguayean. Chiar Lucas Torreira, unul dintre cei mai în formă jucători ai lui Oscar Washington Tabarez, care a ajuns la Arsenal de la Sampdoria după Cupa Mondială, a povestit că acest spirit zace în fiecare uruguayean: „Dăm tot ce avem mai bun fotbalului nostru,

tricoului nostru și țării noastre pentru că, atunci când intrăm pe teren ne reprezentăm familia și prietenii, cei mai importanți oameni pentru noi.”

Până la urmă, reducta „faraonilor” a cedat în minutul 89, când naționala lui Oscar Washington Tabarez a dat lovitură în urma unei faze fixe, specialitatea casei. De această dată, omul cu golul nu a fost căpitanul Diego Godin, ci colegul său din defensivă lui Atleti, Jose Maria Gimenez.

A urmat o minunăție de meci, Maroc – Iran 0-1, care putea fi bijuteria zilei dacă seara nu ar fi fost luminată de spectacolul total al derby-ului iberic Portugalia – Spania și, mai ales, de geniul lui Cristiano Ronaldo. Deși naționala lui Herve Renard¹ a dominat, în mare parte, meciul de la Sankt Petersburg, vulpoiul adevărat s-a dovedit Carlos Queiroz, selecționerul Iranului, a cărui tactică de a juca pe contraatac, profitând de spațiile largi lăsate de magrebieni, s-a dovedit câștigătoare. Astfel, după prima etapă, Iranul este lider în grupa ultimelor două campioane europene, Spania și Portugalia.

Cele două rivale s-au autodepășit într-un show de cinci stele la Soci, în ceea ce englezii numesc *old friends reunion*², o întâlnire între Cristiano Ronaldo și colegii săi de la Real Madrid, alături de care a supus Europa în ultimii trei ani. *Furia Roja* a părut încă suferindă după demiterea surprinzătoare a selecționerului Julen Lopetegui, dar, totuși, are o valoare imensă care îi oferă și capacitatea de a se mobiliza și de a se autogestiona chiar și fără un antrenor. Asta s-a văzut și în reacția fabuloasă ce a urmat golului din penalty al lui Ronaldo, din startul jocului, concretizată prin dubla lui Diego Costa și supergolul lui Nacho. Cumva, Bernardo Silva anticipase corect și că rivalii din Peninsula Iberică pot juca și pe pilot-automat în caz de avarie și că șocul schimbării selecționerului în ajunul startului Cupei Mondiale nu îi va afecta prea tare: „Ca nivel tehnic, Spania este cea mai bună echipă din lume. Cu mijlocul format din jucători de la Barcelona și Real Madrid, e firesc să fie favoriți.”

Însă, noaptea rusă de la malul Mării Negre a

stat sub strălucirea și sclipirile lui Cristiano. Teama lui Sergio Ramos dinaintea jocului a fost pe deplin justificată întrucât căpitanul Portugaliei a oferit o performanță de un one-man-show. Căpitanul Spaniei spera ca Ronaldo, colegul său de la Real Madrid, să fie cât mai departe de cea mai bună formă a sa: „Prefer să-l am în echipa mea decât să joc împotriva lui. Știm cu toții cât de periculos poate fi. A terminat sezonul într-o formă extraordinară și este o amenințare constantă. Dar întreaga echipă a Portugaliei este talentată. Va fi un meci frumos pentru toți iubitorii fotbalului. Sper doar ca Ronaldo să nu realizeze cel mai bun meci.” Nu degeaba Cristiano a fost cel mai des evocat la conferințele de presă dinaintea partidei de ambele tabere, Bernardo Silva explicând toate motivele pentru care lusitanii strălucesc atunci când mega-sturul lor iese la rampă: „Ca să învingem Spania, trebuie să fim puternici mental și Cristiano să fie în cea mai bună formă. Ambiția este punctul lui forte. A câștigat de cinci ori Balonul de Aur și cinci trofee Champions League și de 10 ani, înscrie câte 40 de goluri pe sezon. Este referința noastră, un exemplu pentru toți și sperăm să fie în cea mai bună formă pentru că doar când el joacă bine Portugalia poate spera să obțină lucruri mărețe.”

Iar Ronaldo nu s-a dezmințit și nu a înșelat deloc așteptările suporterilor, ale colegilor și ale adversarilor săi. A știut cum să-l păcălească pe arbitrul italian Gianluca Rocchi și a scos un penalty din duelul cu coechipierul de la Real Madrid, Nacho, a făcut 2-1 înainte de pauză cu largul concurs al lui David de Gea, apoi și-a salvat echipa de la eșec cu o execuție *fuoriclasse* în minutul 90. Prin hattrick-ul de ieri, Cristiano a egalat recordul deținut de Ferenc Puskas, cel mai prolific marcator european în meciurile internaționale, cu 84 de goluri. El a fost elogiat de fostul sau antrenor de la Real, Jose Mourinho, care a spus că Ronaldo are o inteligență specială pentru a juca fotbalul. „Simte jocul foarte bine. Știe că echipa este în pericol, știe că echipa nu creează, este frustrat, nimeni nu vede că Portugalia poate înscrie și știe că o posibilitate de a marca o reprezintă fazele fixe”, a declarat managerul lui Manchester United, care l-a

¹ vulpe în limba franceză

² o întâlnire între vechi prieteni